

Алекс Георгиев – 9. Е клас (Първо място в раздел „Проза“)

Цветовете на пролетта

Какво виждам аз в пролетта? Често съм чувал тя да бъде описвана като ново начало, като нещо изключително красиво. Но аз никога не съм я виждал като такава. Като се замисля, винаги съм се чувствал мизерно през пролетта. Залят с работа, без никого и го няма комфортът на зимата, който да ме крие от външния свят. Може би ще мога да разбера защо хората я харесват толкова много, ако я разделя на нещо основно като цветовете. Да... това не е лоша идея. Добре...

Първият цвят, за който се сещам, е сивото. Сиво като облаците.

В сивото виждам тъга, умора и несигурност. Всичко е покрито в сиво: хората, блоковете, дърветата и тревата. Нищо не живее и е покрито от смъртна тишина, прекъсната единствено от още една кашлица. Всичко е подгизнало, защото винаги вали и винаги ще вали. Сякаш планетата е умряла и ние всички сме на нейното погребение. Така или иначе всички умираме и може би просто трябва отсега да свикнем с мизерията, която ни заобикаля. Едва ли бих липсвал на някого, ако умра. И без това животът ни е една мъгла, която само ни погубва.

И все пак, винаги слънцето стои над нас, дори в тъмните дни. То е още един цвят на пролетта.

В жълтото аз виждам радост и уют. Когато се разхождам, виждам как хората са навън, говорейки помежду си, децата, играейки в пясъчника, птиците – най-сетне връщайки се от далечните, далечни земи и всички те са под лъчите на слънцето, което ги озарява тъй ярко, сякаш защитавайки ги от ужаса навън, гонейки страха и тъгата от нашите тела и умове. И със същата тази светлина, то помага на живота да се върне в природата.

Разбира се, животът! Най-важният цвят на пролетта!

В живота аз виждам бодрост, здраве и един вид утеха. След дългата и жестока зима, пронизала всички ни с нейния студ, виждаме неговият проблясък. Как той се формира, развива и разцъфтява. И макар да веят студени ветрове, макар всичко наоколо да е замряло, сиво и тихо, той продължава да расте, въпреки всичко той върви напред. И когато го гледам, започвам да чувствам надежда, че колкото и да е зле, винаги мога да продължа или даже да цъфна във великолепно цвете наред тишината.

Всеки един от нас е изпълнен с цветовете на пролетта и ние сами избираме как ще видим пролетта. Аз я мислех за пълен, непрогледен мрак с изкуствен цвят да прикрие тъгата. И виждам, че грешах жестоко не само за пролетта, но и за живота. И е време всички да разберем грешката си!